

MATEMATIKA

Pouk matematike na gimnaziji Vič poteka vse prej tako, kot sem pričakovala. Na osnovni šoli je bilo vse »u izi«, tukaj pa na to besedno zvezo pri matematiki niti pomisliti ne smemo, bolje rečeno, ne moremo. Snov je mnogo **težja** kot ste jo poznali na OŠ, veliko je treba razmišljati in večina stvari temelji na logiki. Na šoli so ob učilnicah za matematiko strašljivi **varnostniki**, ki služijo temu, da kdo ne pobegne iz razreda. Pa tudi pomagajo profesorici spraviti nadebudne učence, ki se **tresejo** kakor šiba na vodi, v razred. V razredu je tako tiho, da bi še miško slišali capljati, le iz vsakega delčka stene, vsakega najmanjšega koticčka v učilnici, neslišno odmevajo **obupani kriki** na pomoč naših predhodnikov. **Trepetajoča telesa** se potijo v nenehnem strahu pred profesorico, dlani so vse mokre, pot teče v potokih ... zmaj za katedrom pa se prijazno smehlja in niti ne poskuša skriti **strel**, ki švigajo iz oči, in vsake toliko časa opečejo učence v prvih vrstah. Najhuje je, ko je na vrsti spraševanje. Učenci se od strahu velikokrat podelajo v hlače, a jim tudi to ne pomaga ... nekateri jočejo, nekateri hlipajo, da se jih še na hodnik sliši, a **vse je zaman** ... enkrat v štirih letih prideš tudi ti na vrsto ... in takrat ... gorje ti. Ni se čuditi dejstvu, da gimnazijo **zapusti manj ljudi**, kot jih je na začetku prišlo. Učitelji pravijo, da je razlog temu neučjenje in lenoba ter da dijaki odidejo na druge, lažje šole. A mi Vičani, ki preživljamo ta nečloveški pekel, vemo, da temu ni tako. Le redkim smrtnikom izven gimnazije je dano videti, kar vsak dan gledamo mi. Vsak dan **enačbe, računi, ulomki, definicije** ... silijo v nas, ko gremo po hodnikih, med malico nam poizkušajo priti v usta in nas zadušiti ... še na wc ne moremo iti v miru. Nenehno je z nami tisti **občutek krivde**, da delamo nekaj narobe, in občutek, da nas opazujejo na vsakem koraku! V šoli ni slišati smeha, ne radosti in veselja, vsi smo zamorjeni in žalostni ter v nenehnem strahu pred urami matematike. Vsak dan se učimo le **matematiko**, od jutra pa do večera. Za druge predmete nimamo časa. Svetli trenutki v našem šolskem življenju pa so informativni dnevi. Strele v očeh profesorice se potuhnejo, a le za kratek čas. Po hodnikih se sliši smeh, a le za kratek čas. Vsi so prijazni z novimi, mogoče bodočimi učenci, a le za kratek čas. Ko bodo ti isti ljudje prišli naslednje leto sem, bodo videli, da ni vse zlato kar se sveti. Doživljali bodo enake, po vsej verjetnosti še hujše **muke**, kot jih sedaj preživljamo mi. Ah, ja, življenje gre naprej, četudi v nepravo smer. Pouk matematike na gimnaziji Vič nas **pogubi**. Zaradi tega shiramo, a vsaj nekaj lepega je z nami, da nas pospremi na zadnjo pot. Dragocene ure informativnih dnevov, ki so tako lepe in nedolžne, četudi **samo za kratek čas**. Zato dragi bodoči dijaki in dijakinje ... le pridite na gimnazijo Vič. Vsi lepo ravnajo z nami, ni čutiti raznih trenj in poniževanj. Vse je popolno, a le za kratek čas. Pridite in na lastni koži boste občutili **resnično življenje** na gimnaziji Vič!!!

No, to je seveda samo hec in zabaven spis,... a ne pozabite: **SOMEONE IS ALWAYS WATCHING YOU!!!**(če ne naša prijetna profesorica za matematiko pa je to šaljški varnostnik, ki dan na dan krasi podboje matematične učilnice).

No, ja, drugače pa je matematika na gimnaziji kar težka in se močno razlikuje od matematike, ki smo jo poznali na OŠ. Treba se je usesti za knjigo in se učiti, česar pa večina izmed nas ni navajena. Dobivamo kar veliko naloge, a če jo redno delamo, pišemo izpiske in sodelujemo, se nam za kontrolko skoraj ni treba učiti. Imamo dobro profesorico, ki super razlaga in pouk popestri s številnimi anekdotami.

